

Thư Tết

Năm Giáp Thìn (2024)

Cường Trâm Feb. 20, 2024

Thưa quý bác, quý anh chị, bước sang năm Giáp Thìn tháng hai cuối mùa Đông, chúng tôi xin gửi đến quý vị những lời chúc mừng nồng ấm vui tươi hạnh phúc, nhiều sức khỏe và bình an cho suốt năm 2024.

Ở tuổi 80, một cái tuổi gần đất xa trời nhưng chúng tôi vẫn phải sống, sống vui trong quãng đời còn lại, cho dù ngắn ngủi. Sau đây là những chuyện linh kinh mà chúng tôi muốn bẩm báo phôi cùng quý vị.

Trước khi năm mới, chúng tôi đã xuống Houston Texas thăm bạn bè và chơi một chuyến đi "Cruise" huy hoàng. Bằng hữu Trần Lục từ thuở 1956 hợp lại vui chơi, vẫn thương nhớ nhau, biết bao kỷ niệm vui buồn của đời người được phôi ra. Vợ chồng Sơn thật tốt, không những cho chúng tôi tá túc mà còn tổ chức họp mặt cho bạn bè quây phá. Sau buổi gặp gỡ chị Sơn đã phải mờ người vì dọn dẹp, cho dù Trâm vợ tôi cũng rất biết điều phụ giúp. Ngày kế chúng tôi xuôi nam đến Galveston lên tàu Princess, ra khơi lênh đênh trên biển cả bảy ngày giờ, mỗi ngày là yến tiệc. Vì là tàu lớn, sức chứa của nó hơn ba ngàn năm trăm khách, nên ngoài ẩm thực huy hoàng còn có

những "Shows" thật hay trình diễn hàng đêm, những shows này đã xuất phát từ Broadway New York . Rồi cũng trong chuyến đi chúng tôi họp bạn được nghe một câu chuyện ly kỳ từ vùng ký ức của một người bạn mới, ông thiếu tá không quân, người đã bị VC bỏ tù gần 10 năm ngoài Bắc, chuyện tù, chuyện lý thú về tình bắc duyên nam của ông thiếu tá và bà vợ, làm chúng tôi say mê sống hai cuộc đời, vừa hưởng thụ đời sống văn minh hiện đại, vừa say sưa gặm nhấm câu chuyện tù, chuyện tình của ông bà thiếu tá, cách kể chuyện lớp lang thứ tự, rành rọt đầu ra đầy làm chúng tôi say mê như có mình dự phần trong câu chuyện. Chưa hết, ông thiếu tá còn làm quà cho Trâm mang về ăn Tết, một bịch măng khô "lưỡi trâu " do người em ruột lập nghiệp ở Yên Bái gửi qua.

Chúng tôi chưa kịp chia tay nhau thì hung tin lại đến một người bạn thân của chúng tôi cũng ở tuổi 80 đã bị gần như tắc tất cả những mạch máu trong người . Bác sĩ chỉ còn một cách là cố mở một cái lạch nhỏ cho máu nhỏ vào tim, được giọt nào thì kéo dài thêm đời sống cho ngày đó. Các bạn đồng môn tức tốc tổ chức họp mặt tại Cali

để cùng nhau tiễn người bạn sống. Không đắn đo gì cả, vợ chồng tôi và vợ chồng Sơn cùng quyết định đi Cali. Ngày giờ tuy cấp bách, nhưng chúng tôi sẽ khởi hành mừng 3 Tết. Sơn đi từ Houston và tôi thì đi từ Washington DC.

Năm nay Trâm lại vẫn gói bánh chưng để nhớ Tết và giữ lại nền văn hóa nước nhà. Từ cuối năm 1975. Trâm bắt đầu gói bánh, dọn bàn thờ, cúng ông bà tổ tiên, bắt vợ chồng con cái ăn mặc chỉnh tề, mừng tuổi lẫn nhau. Năm nay là năm thứ 49, Trâm vẫn giữ tục lệ cũ, nhưng năm nay thì lại đặc biệt hơn, vì Tết năm nay Tết con Rồng, rồng bay, do đây một bữa cỗ rất là cổ truyền, Trâm đã làm bóng, làm măng khô chân giò kèm theo bánh chưng, dưa hành mời khách, tiếp theo là ngày đầu năm con cháu đoàn tụ, cúng ông bà tổ tiên và sau đó lì xì cho có không khí ngày tết.

Chiều mừng hai tết. một bữa tiệc tân niên được anh chị Hà Liên Phương linh đình tổ chức. Chao ôi vui quá là vui, ca sĩ Ngọc Trâm, vợ tôi lên đài danh vọng ở tuổi 74. Trâm đã hát, giọng trong trẻo vang lên theo tiếng đàn diu dặt của nhạc sĩ Hoàng Cung Pha đã sưởi ấm buổi tiệc trong ngày xuân lạnh giá, từng cặp, từng cặp vợ chồng ôm nhau ra sàn nhảy làm tôi hồi tưởng lại những ngày đi dancing ở Sài Gòn, hứng chí quá, tôi cũng theo người bạn trẻ Hoàng Tiến

trong màn múa bụng Hawaii, các bạn thì ở trần mặc váy mini nylon, riêng tôi thì mặc váy cũn cỡn bằng lá để che thân, tôi không ở trần, nhưng trên ngực thì đeo thêm hai cái mảnh dừa khô làm hai cái vú giả, thế là tôi tung tăng lắc cái đít bầu cua, nhảy nhót theo điệu Hawaii, mọi người không những cười rộ, mà còn phong cho tôi là múa bụng khoa thân nữa giờ ạ!

Đình Hùng Cường nhảy múa

Sáu giờ sáng mừng 3 tết, chúng tôi đã mắt nhắm mắt mở, trèo lên tàu bay đi Cali, hẹn với anh chị Sơn cùng đi tiễn bạn.

Ngày Tết mà đến Cali thì thật bất hạnh, những hàng quán ngon lành nổi tiếng thì họ đóng cửa hết đi nghỉ Tết, nhưng quang cảnh ngày Tết Việt Nam với đầy đủ văn hóa vẫn tồn tại ở Little Saigon. Thịt mỡ, dưa hành câu đối đỏ.. bánh chưng bánh tết đầy đủ, Không thiếu gì cả. Bữa tiệc đầu tiên là chiều mừng 3 Tết với các bạn Trung Vương của Trâm, chúng tôi có 4 người đàn ông được

hân hạnh ngồi chung là Bs. Trương Minh Cường, Dr. Khiết Lại, Nguyễn Tuyền và Đinh Hùng Cường. Ngày tư ngày Tết, rồi bạn bè lâu rồi không gặp, chuyện nỏ như pháo rang. Nhà

Họp mặt Trưng Vương ở Cali.

hàng phải tìm cách đuổi khách bằng cách tắt đèn từ từ, thế mà các chị TV cũng cứ vẫn say sưa nói chuyện với nhau, đến khi cả nhà hàng gần như tối om, thì lúc đó các chị bạn gái mới chịu đứng dạy chia tay.

Mùng 4 Tết là tiệc chính Trần Lục, tổ chức vào buổi trưa, loay hoay thế nào, cũng lại tổ chức đúng cái nhà hàng mà Trưng Vương đã tổ chức hôm qua.

Cảnh cũ, nhưng người mới, các bạn Trần Lục quá đông, đến gần như đầy đủ, chỉ thiếu những vị ở phương xa. Cuộc họp mặt quá

đặc biệt này để tiễn một người bạn sắp đi, nhưng ai ai cũng vui vẻ, kể cả đương sự, vì cái nhóm bạn bè này đã cùng nhau từ năm 1956, đến nay anh nào anh nấy cũng đều đến tuổi sắp đi về miền vĩnh cửu, thì đi trước đi sau cũng thế mà thôi.

Rồi phải tranh thủ thời gian, ngay chiều hôm đó, sau tiệc Trần Lục là tới tiệc Air Việt Nam, Các bạn hàng không VN của Trâm đã chọn một nhà hàng nổi tiếng cho buổi họp mặt, thế rồi, tiệm này cũng đóng

Tiệc Trần Lục (1956-62) ở Cali.

cửa đi ăn Tết, cả phái đoàn phải đứng ngoài trời rét mà đợi Trâm, sau cùng cũng đến được một nhà hàng khác, tại đây trong bữa ăn, tôi bỗng thấy xót xa cho Trâm và các bạn, những người con gái đẹp đẽ, một thời xuân sắc, thế rồi ngày giờ thấm thoát trôi đi, những người đẹp này bỗng dung biến thành những lão bà tóc trắng như vôi! Than ôi cuộc đời, than ôi thời gian, nó tàn phá đời người, nó tàn phá mọi thứ trên đời, mà hình như nó không bao giờ thay đổi, mãi mãi nó vẫn là thời gian, không bao giờ ngưng cánh...

Ngày thứ tư là ngày mùng 5 Tết, ngày kỷ niệm vua Quang Trung đại phá quân Thanh, thì cũng là ngày chúng tôi có một cuộc họp

mặt bỏ túi ở nhà một người bạn học, anh này thật nhiều tài, ngoài tài sáng tác nhạc, làm thơ và hội họa, chàng còn có một nội lực vô cùng thâm hậu. Anh ta có thể điều khiển thằng nhỏ của anh kéo 10 cục gạch lê trên đường phố, mà thằng bé không hề hấn gì, không doãng ra mà cũng không đứt mới tài. Trong buổi tao ngộ bỏ túi này, có điều làm tôi vô cùng thích thú là có một anh bạn tên Ngô Đình Vận, không phải bạn học, nhưng anh nghe tên tôi thì anh xin đến gặp, thật không ngờ, Ngô Đình Vận là phóng viên tiền tuyến, anh theo hành quân làm phóng sự, anh đã đi với tôi vô mặt khu Dương Minh Châu của Việt Cộng ở Tây Ninh, trong khi tôi gọi pháo binh bắn yểm trợ, thì

Từ trái: Chị Sơn, Sơn F5, Du Thiết giáp-, Hàn Hạm trưởng, Tuyển Nhà báo, Ngô Đình Vận và Đình Hùng Cường

anh lấy bút ghi phóng sự trận đánh, câu chuyện từ năm 1963 cho tới bây giờ anh vẫn còn nhớ đến tôi. Cảm ơn anh, cảm ơn một người bạn trên chiến trường cả 60 năm qua mà vẫn còn nhớ nhau.

Xoay qua xoay lại tôi từ 142 pounds nay vọt lên 157, cứ đà này ăn nữa chắc đi nhà thương. Tôi bèn hỏi một ông đốc cùng là bạn đồng môn Trần Lục, anh ta bảo tôi:

- Trên cương vị một bác sĩ thì tôi khuyên

Quý bà AirVN, ngồi: Lan1, Hoàng2, Trinh, Hào2; đứng: Sang1 và Trâm

Số tôi năm nay là số được ăn, vì năm nay năm Rồng, Tôi lại lấy vợ rồng, cho dù Trâm không phải tuổi Rồng nhưng AirVN của Trâm lại lấy cái "Logo" con rồng, do đây năm Rồng, Rồng bay, phương mùa, tôi ăn một nghỉ, ăn dài dài từ trước Tết xuống Houston, mỗi ngày một tiệc, về lại Đ.C cũng mỗi ngày một tiệc, rồi đi Cali cũng thế, có khi một ngày hai tiệc, cho đến ngày mừng 6 Tết thì Trung Vương lại thêm buổi tiệc tiễn chân, thế là lại gặp nhau ăn uống bù khú chuyện cũ, chuyện xưa, lần này thì không ngồi lâu được vì nhà hàng quá đông khách, người ta xếp hàng nườm nượp, do đây bữa ăn kết thúc rất sớm rồi chia tay.

ông nên bắt đầu nhịn ăn cho xuống ký, lên cân rất có hại, nhưng bây giờ chúng ta là bạn, thì mình đã đều 80 cả rồi, bạn muốn sống thêm bao lâu nữa? Cứ ăn cho thả giàn, ăn cho sưng kéo rồi, lại tiếc sống trên đời không có miếng dồi chó mà ăn."

Chơi lơ chơi luôn, thứ sáu từ Cali đi về, thứ bảy đi tiệc nhà bạn, mừng tân niên Giáp Thìn, rồi chủ nhật 2/18/2024 lại đi ăn cơm nhà bạn khác. Đến ngày thứ hai tưởng được nghỉ ngơi, thế nhưng phone lại reo vang, ông Chu Cự Hải, người bạn lớp nhì thân yêu của tôi, anh nói rằng thứ tư này Chu Văn An tổ chức họp bạn cho toàn đàn ông. Hải và Thụ, hai anh bạn lớp nhì tiểu học muốn mời tôi đi . Tôi xin kiêu vì tôi đâu phải là dân

Chu Văn An, tôi không có tư cách pháp nhân tới dự. Hải kêu ầm lên, ông là thân hữu, ông là bạn tôi, tôi đã mua vé cho ông thì ông có quyền đi, đã cả mấy năm nay, bạn bè không gặp nhau, tôi muốn ông đi, Thấy

biết ơn của vợ chồng tôi. Tôi không chạm tự ái của ai, tôi không có ý khoe khoang gì cả, vì ăn uống ở cái xứ Mỹ này thì bao giờ cũng thừa, không thiếu, có chăng chỉ là miếng giữa đàng mà thôi. Tóm lại tình bạn,

Tiệc nhà Mai Anh

Hải chí tình tôi đành phải nhận lời, và cuộc đời ăn uống của tôi trong năm con Rồng này sẽ còn kéo dài. Chúng tôi sẽ xin gom lại kể hầu quý anh chị trong những lá thư tới.

Lời kết, tôi viết email này không ngoài mục đích cảm ơn bạn bè bằng hữu thân quen đã đối xử với chúng tôi vô cùng tốt đẹp và tử tế, xin quý anh chị nhận cho tấm lòng

tình người là quý, chúng ta không thể sống mà thiếu nó được.

Vẫn còn năm mới, thân chúc quý anh chị nhiều sức khỏe và bình an.

Trân trọng.

Đình Hùng Cường, Ngọc Trâm.

Đầu xuân năm Thìn (2024).